

Arrest

nr. 261 303 van 28 september 2021
in de zaak RvV X / IV

Inzake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat V. NEERINCKX
Akkerstraat 1
9140 TEMSE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Albanese nationaliteit te zijn, op 16 november 2020 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 3 november 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 juni 2021 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 22 juni 2021.

Gelet op de beschikking van 30 augustus 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 september 2021.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat V. NEERINCKX verschijnt voor de verzoekende partijen.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partijen de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

"1. Verzoekster, mevrouw K. H., en verzoeker, de heer A. H., dienen beroep in tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal),

getiteld “niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek)”, waarbij hun huidig tweede verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk wordt verklaard in de zin van artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

Blijkens de bestreden beslissingen hebben verzoekers naar aanleiding van hun huidig volgend verzoek om internationale bescherming geen nieuwe feiten of elementen aangebracht, en beschikt het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het Commissariaat-generaal) evenmin over dergelijke elementen, die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komen.

2. Op 3 november 2016 dienden verzoekers een eerste verzoek om internationale bescherming in. Het Commissariaat-generaal nam op 23 januari 2017 een beslissing tot weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag wegens het ongeloofwaardige karakter van hun verklaringen, en het gegeven dat hun motieven louter interpersoonlijk en gemeenrechtelijk van aard waren en als dusdanig niet ressorteren onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie. Verzoekers hebben evenmin aannemelijk gemaakt dat zij omwille van hun problemen in Albanië geen of onvoldoende beroep konden doen – of bij een eventuele herhaling van deze problemen bij terugkeer naar Albanië zouden kunnen – op de hulp van en/of bescherming van de aanwezige Albanese autoriteiten en dat er aldus zwaarwegende gronden zouden zijn om aan te nemen dat er in geval van een eventuele terugkeer naar Albanië voor hen een reëel risico zou bestaan op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Verzoekers dienden geen beroep in tegen deze beslissing. Zij keerden terug naar Albanië.

Op 5 september 2019 kwamen verzoekers opnieuw aan in België. Op 28 september 2020 dienden zij een eerste volgend verzoek om internationale bescherming in. In hun huidige verzoek verklaren zij dat zij na hun terugkeer in Albanië wederom bedreigd werden naar aanleiding van de problemen in 2016. Ter staving van zijn eerste volgend verzoek legt verzoeker een vervallen paspoort en een rijbewijs neer. Verzoekster legt haar paspoort, het paspoort van haar zoon B. en de geboorteakte van haar zoon W. neer.

3. Artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidt als volgt:

“Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.”

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet.

De parlementaire voorbereiding van de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de verzoeker om internationale bescherming pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsovertuigend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen

bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

De terminologische wijziging, ontvankelijkheid in plaats van inoverwegingneming -oud artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet sprak over het al dan niet in overweging nemen van een asiolverzoek, daar waar er in de huidige bepaling sprake is van het al dan niet ontvankelijk verklaren van het volgend verzoek om internationale bescherming-, heeft geen enkele impact op de ratio legis die leidde tot de invoering van oud artikel 57/6/2 door de wet van 8 mei 2013, noch op de draagwijdte van het onderzoek van de Commissaris-generaal (Parl.St. Kamer, 2016-2017, nr. 54 2548/001, 116).

4. Uit de bestreden beslissingen blijkt dat de commissaris-generaal op gemotiveerde en pertinente wijze tot de conclusie komt dat verzoekers geen nieuwe elementen aanbrengen die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komen. Het is de taak van de verzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad stelt echter vast dat verzoekers hier in gebreke blijven. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoekers het niet eens zijn met de motieven van de bestreden beslissingen, doch de Raad stelt vast dat zij in wezen niet verder komen dan het bekritisieren van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, waarmee zij echter de gedane bevindingen niet weerleggen, noch ontkrachten.

Verzoekers menen dat hun verzoeken ten onrechte als een volgend verzoek worden beschouwd en zij wijzen erop dat zij in 2017 naar Albanië terugkeerden. Zij zetten uiteen dat zij pas ongeveer 3 jaar later terugkeerden naar België en uiteindelijk 4 jaar na de eerste weigeringsbeslissing een nieuw verzoek om internationale bescherming indienden. Zij betogen dat de terugkeer als het ware de eerbiediging van de beslissing van het Commissariaat-generaal en de uitvoering van de eraan verbonden verplichting tot terugkeer was, dat niet langer dienstig kan verwezen worden naar de eerdere procedure en dat de huidige verzoeken niet als een volgend verzoek kunnen worden beschouwd.

Verzoekers kunnen echter geenszins worden gevolgd in hun betoog. In tegenstelling tot hetgeen zij trachten te laten uitschijnen, heeft de definitie van een volgend verzoek om internationale bescherming namelijk ook betrekking op het verzoek om internationale bescherming dat wordt ingediend door een vreemdeling die tussen zijn vorig verzoek en zijn nieuw verzoek is teruggekeerd of beweert te zijn teruggekeerd naar zijn land van herkomst, en die opwerpt dat hij daar nieuwe feiten van vervolging heeft ondergaan. De definitie van "volgend verzoek" in artikel 2, q) in de richtlijn 2013/32/ EU voorziet geen uitzonderingen voor een terugkeer naar het land van herkomst en het enige criterium in deze definitie vormt de vraag of er al dan niet een "definitieve beslissing" over een vorig verzoek is genomen (Memorie van toelichting, Parl. St. Kamer 2016-2017, nr. 2548/001, p.23-24). Het feit dat de verzoeker terugkeerde naar zijn land van herkomst verhindert derhalve niet dat het nieuwe verzoek kan beschouwd worden als een volgend verzoek om internationale bescherming in de zin van artikel 51/8 van de wet van 15 december 1980.

De commissaris-generaal onderzoekt in dat geval op basis van de bevoegdheid die in artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet door de wetgever aan hem wordt toegekend of de (beweerde) terugkeer en de aangevoerde vervolgingen "nieuwe elementen zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt". Deze bevoegdheid impliceert dat de commissaris-generaal de werkelijkheid van de terugkeer en van de aangevoerde vervolgingen moet beoordelen, op basis van de elementen die voorgelegd worden door de verzoeker om internationale beschermingen en de elementen die, in voorkomend geval, op een andere wijze ter beschikking zijn van de commissaris-generaal. De voormelde notie van "nieuwe elementen" dekt ook de hypothese van nieuwe feiten die voorkomen in het land van herkomst en waarvan de verzoeker het slachtoffer of de directe getuige was.

De commissaris-generaal kon derhalve rechtens een beslissing met toepassing van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet nemen.

Wat betreft de (overige) motieven in de bestreden beslissingen stelt de Raad vast dat verzoekers deze ongemoeid laten waardoor deze onverminderd overeind blijven.

5. Bijgevolg lijken verzoekers geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komen voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maken de verzoekende partijen kenbaar dat zij het niet eens zijn met deze in de beschikking opgenomen grond (zij worden overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vragen gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partijen de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partijen te erkennen als vluchteling of hen de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk worden uitgenodigd te reageren op de beschikking van 7 juni 2021, voeren de verzoekende partijen aan dat ten onrechte een niet-ontvankelijkheidsbeslissing werd genomen. Zij lichten toe dat zij België hebben verlaten na hun vorig verzoek en zij terugkeerden naar hun land van herkomst, zodat deze aanvraag moet gezien worden als een nieuw, eerste verzoek.

De Raad stelt vast dat verzoekende partijen geen concrete en dienstige argumenten bijbrengen die afbreuk (kunnen) doen aan de in voormelde beschikking opgenomen grond.

Verzoekende partijen beperken zich immers slechts tot het louter herhalen van eerder door hen aangebrachte argumentatie, met name wat betreft het feit dat volgens hen hun huidig verzoek om internationale bescherming als een nieuw, eerste verzoek moet worden gezien gelet op hun terugkeer naar hun land van herkomst na hun eerste verzoek hier in België om internationale bescherming, zonder dat zij evenwel ook maar enigszins ingaan op, laat staan een poging ondernemen om een ander licht te doen schijnen op hetgeen met betrekking tot dat argument eerder als volgt in de beschikking van 7 juni 2021 werd vastgesteld, waarbij wordt aangegeven waarom hun argumentatie geenszins kan worden bijgetreden:

“Verzoekers menen dat hun verzoeken ten onrechte als een volgend verzoek worden beschouwd en zij wijzen erop dat zij in 2017 naar Albanië terugkeerden. Zij zetten uiteen dat zij pas ongeveer 3 jaar later terugkeerden naar België en uiteindelijk 4 jaar na de eerste weigeringsbeslissing een nieuw verzoek om internationale bescherming indienden. Zij betogen dat de terugkeer als het ware de eerbiediging van de beslissing van het Commissariaat-generaal en de uitvoering van de eraan verbonden verplichting tot terugkeer was, dat niet langer dienstig kan verwezen worden naar de eerdere procedure en dat de huidige verzoeken niet als een volgend verzoek kunnen worden beschouwd.

Verzoekers kunnen echter geenszins worden gevolgd in hun betoog. In tegenstelling tot hetgeen zij trachten te laten uitschijnen, heeft de definitie van een volgend verzoek om internationale bescherming namelijk ook betrekking op het verzoek om internationale bescherming dat wordt ingediend door een vreemdeling die tussen zijn vorig verzoek en zijn nieuw verzoek is teruggekeerd of beweert te zijn teruggekeerd naar zijn land van herkomst, en die opwerpt dat hij daar nieuwe feiten van vervolging heeft ondergaan. De definitie van “volgend verzoek” in artikel 2, q) in de richtlijn 2013/32/ EU voorziet geen uitzonderingen voor een terugkeer naar het land van herkomst en het enige criterium in deze definitie vormt de vraag of er al dan niet een “definitieve beslissing” over een vorig verzoek is genomen (Memorie van toelichting, Parl. St. Kamer 2016-2017, nr. 2548/001, p.23-24). Het feit dat de verzoeker terugkeerde naar zijn land van herkomst verhindert derhalve niet dat het nieuwe verzoek kan beschouwd worden als een volgend verzoek om internationale bescherming in de zin van artikel 51/8 van de wet van 15 december 1980.”

Bijgevolg blijft die vaststelling, net als het overige in de beschikking van 7 juni 2021 vastgestelde waar de verzoekende partijen evenmin ook maar enigszins concreet op ingaan, onverminderd overeind.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond (en de in de bestreden beslissingen gedane vaststellingen). Bijgevolg brengen verzoekende partijen geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komen voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig september tweeduizend eenentwintig door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS